

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558608528/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

ham gaae ud af Kirkedøren med sin Krykkestav. Carl tog nu Mod til sig og gik selv ud af Kirken for at indhente ham, men han kunde i den stærke Taage ingensteds øine ham, og han syntes lettere om Hiertet ved ikke at see ham mere. Det var ham nu ogsaa som den Gamles Ord havde lettet en Steen fra hans Hjerte, og at han nu frit kunde vandre ud i Verden og glemme det Hemmelighedsfulde, som saa forstyrrende havde grebet ind i hans sorgløse Barndomsliv.

Uden at vide hvad han skulde foretage sig eller hvorhen han skulde vandre i den fremmede Verden, gik nu Carl efter den Gamles Anviisning sin Vei ligefrem og saae i egentlig Betydning hverken til Hoire eller Venstre. Han gik Bispegaarden og Kapittelhuset forbi, hvor Ingen i disse Sorgens Dage havde lagt synderlig Mærke til ham, uden gamle Martin, som havde sørget for hans daglige Nødtørf og en ung Kannik, som havde laant ham den sorte Kappe, han bar. Ved Kapittelhuset tilbagegav han efter Lofte Kappen til Portneren, og ryttende af Kulde i sin korte blaa Trøje gik han videre frem i den store fremmede Bye, dog uden at glæde sig som før over al dens Tummel og Herlighed. Taagen havde imidlertid adspredt sig, og det var blevet muntert klart Prostveir. Ved et stort hvidt Huus med de tolv Apostlers Billeder paa Stolperne, ligeoverfor Tinghuset med Byens Vaaben, som han strax ved sin Ankomst havde lagt Mærke til, saae han paa Steentrappen en lille prægtig klædt Pige med deilige mørkeblaa Øine og guulbrune Løkker, som stak frem under den Gyldenstykkets Hue. Hun syntes ikke ældre, end fire Aar, og havde saa fiin hvid Hud og var saa statelig smykket, at Carl standsede og troede vist, det maatte være en Prindsesse. En gammel Kone i en simpel Blyants Kaabe, som syntes at være det fornemme Barns Føstermoder eller Amme, stod i Døren og formanede hende, men i en meget eftergivende Tone, til at komme ind og ikke sidde længer der paa den kolde Trappe i Blæsten. Men den lille Pige var altfor sysselsat med sin Leeg til at agte derpaa; hun sad stille og glad med det lille Gyldenstykkets Skjørt fuldt af Buxbom og Vintergrønt, som hun havde opsamlet paa Gaden, hvor Lægeøget var draget forbi. Hun mærkede Intet til Kulden i sin varme Skarlagenstrøje, som var foret med fiint Leekatteskind. De smaa Ravhjerter om Barnets Hals og de gulspændte Skoe paa de nydelige Smaafødder havde draget en Flok nysgjerrige Tiggerbørn omkring hende, til hvilke hun ei alene uddeelte de smaa Urtekoste og Krands, hun havde bundet af Buxbom og Vintergrønt, men som

hun nu ogsaa begyndte at udskifte sine Perler og Barne-Smitter iblandt, uden at bekymre sig om den gamle Fostermoders sagtnodige Trudsel med at ville sige det til hendes Fader.

«Det bliver den gamle Fader ikke vred for; han giver mig nok noget Legetøj igen», sagde den lille Pige.

«Men din nye Fader, din rigtige Faders – indvendte Fostermoderen.

«Aa, hvad! – afbrød Barnet hende – han er vel heller ikke saa slem»; og nu gjorde hun Mine til at ville spænde Guldspænderne af sine Skoe for at give dem til en lille Tiggerpige, som beundrede dem; men i det samme fik hun Øie paa Carl, og da den smukke Dreng saae forgrædt og bedrøvet ud, glemte hun alle de andre Børn over ham. Hun rakte ham strax den sidste Urtekost, hun havde, og bad ham komme op med til hendes Fader, saa skulde han faae Alt, hvad han vilde have, og behøvede aldrig at græde meer.

«Kan du da skaffe mig en Fader igjen?» spurgte Carl bedrøvet.

«Har du da slet ingen Fader? stakkels Dreng! – svarede Barnet – saa kom da kun med mig! for jeg har to; men hvad hedder du?»

«Carl!» –

«Nu saa kom da, Carl!» dermed sprang hun op og trak ham med sig op ad Steentrappen.

«Men er du forstyrret, Barn! hvad vil du med den fremmede Dreng? vær dog fornuftig lille Jomfru Rigmor!» sagde Fostermoderen. Men uden at høre derpaa løb lille Rigmor med Carl ved Haanden ind i en stor hvælvet Stue med et rødbrunt Fodklæde paa Flisegulvet, og hvor det stærke Blus i Kammen udbredte en behagelig Varme. I et rummeligt Karnaap sad der to statelige Mænd i alvorlig Samtale. Den ene var en tyk aldrende Mand i pyntelig Borgerkjortel og med et rundt veltilfreds Ansigt; det var den velhavende Borgemester Yvald; han sad magelig i en rødmalet Guldlæders Lænestol ved et rundt Bord, hvorpaa der stod to massive Sølvbægere og en Vinkande. Ligeover for ham sad en høj alvorlig Riddersmand med sort studset Mundskjæg og et blegt, noget tungsindigt, men kjækt og krigersk Ansigt; det var lille Rigmors Fader, Grev Albert af Nordalbingen, Kongens Søstersøn og øverste Hærfører. Han var vel endnu en ung Mand ikke meget over 24 Aar, men saae ud som han var langt over de 30. For to Aar siden var han først slagen til Ridder ved Kongens Krøning. En dyb Hjertesorg havde tidlig furet hans høie Pande